

ژورنال

شماره ۹۶۱

۱۲ فوریه ۲۰۲۵ - ۲۴ بهمن ۱۴۰۳ سردبیر این شماره: آذر پویا

در این شماره ژورنال:

مذاکره با آمریکا و سرگیجه‌های رژیم اسلامی!

سینا پدرام

به مناسبت انقلاب ۵۷

مصاحبه با مینا احدی

واقعیت وحشت حکومت اسلامی و فکاهی شکایت

سیامک بهاری

۲۲ بهمن، جشن سقوط شعارهای پوشالی و تداوم سرکوب

ایراندخت جویباری

مذاکره با آمریکا و سرگیجه‌های رژیم اسلامی!

سینا پدرام

مدیرمسئول روزنامه «جمهوری اسلامی»، مسیح مهاجری، در واکنش به سرکوب مخالفان علی خامنه‌ای در خصوص مذاکره با آمریکا، بر این نکته تأکید کرد که بر اساس قانون اساسی، افراد حق دارند نظر خود را آزادانه بیان کنند، حتی اگر مخالف مواضع خامنه‌ای باشد. او بیان کرد که هیچ منافاتی میان ابراز نظر مردم و حقوق رهبری وجود ندارد و جلوگیری از آزادی بیان مردم خلاف قانون است.

آزادی بیان از نوع روزنامه «جمهوری اسلامی» مضحک و بی‌مایه است. در میانه این بلبشوی

سیاسی و در دوره‌ای که خود سران رژیم یک دقیقه از مذاکره با آمریکا دفاع می‌کنند و دقیقی بعد و با یک چشم غره خامنه‌ای مذاکره با آمریکا را غلط و "غیر شرافتمندانه" اعلام می‌کنند، صحبت از آزادی بیان نشان‌دهنده سردرگمی مزمن و واگیری آن در تمام سطوح رژیم است.

از سویی، چسبیدن به ایدئولوژی همیشگی "ضد آمریکایی‌گری" در دنیایی که آبستن تغییرات ژئوپلیتیک عمده‌ای است و گروه‌بندی‌های سیاسی و مالی جدید در حال شکل‌گرفتن هستند، هم بی‌خاصیت است و هم مخاطره‌آمیز. از سوی دیگر فرار به سوی "دیپلماسی مذاکره"، نه تنها تمامی بنیان‌های هویتی رژیم را زیر سؤال خواهد برد؛ بلکه یک شکست کامل را در برخواهد داشت.

تسلیم سیاسی در مقابل "شیطان بزرگ" چنان
زیبوانه است که حتی سیاست "اوجب واجبات"
و یا همان حفظ نظام نیز نمی‌تواند توجیه‌گر آن
باشد. این تسلیم، دروازه رژیم را برای هر گونه
شکستی خواهد گشود.

"سرگیجه" دو کلمه مناسب برای به تصویر کشیدن
مواضع سیاسی رژیم و از جمله خود بیت رهبری
است. وضعیت وخیم اقتصادی رژیم نیز این
سردرگمی "سیاسی" را دوچندان کرده است.
درعین حال، خطر ورود مردم به عرصه خیابان،
سناریوی دلخواهی نه برای رژیم اسلامی است و
نه برای ترامپ و شرکا.

خطای رژیم این است که "دیپلماسی" چانه‌زنی و

خریدن وقت را با "سیاست" اشتباه گرفته است.
آنچه که واقعی است "سیاست" مردم ایران است
که به تجربه دریافته‌اند که انقلاب، تنها روش
ممکن استفاده از شرایط سیاسی و اقتصادی موجود
و تبدیل آن به ابزار تغییر است. انقلاب هنر مردم
در سیاست است.

به مناسبت انقلاب ۵۷

مصاحبه با مینا احدی

آذر پویا: این روزها همه در مورد انقلاب ۵۷ صحبت می‌کنند و هر کس از دیدگاه خود این انقلاب را تجزیه و تحلیل می‌کند. بعضی‌ها معتقدند که اگر جمهوری اسلامی جایگزین شاه نمی‌شد حالا ما با جامعه‌ای مدرن‌تر و مرفه‌تر روبرو بودیم. نظر شما که این انقلاب را تجربه کرده‌اید چیست؟ اهداف انقلاب ۵۷ و مطالبات مردم در این انقلاب چه بود؟

مینا احدی: انقلاب ۵۷ حاصل نارضایتی گسترده مردم از حکومت پهلوی بود. بسیاری از مردم از استبداد، فساد، نابرابری‌های اقتصادی، فقر، حاشیه‌نشینی و نبود

آزادی بیان و سرکوب‌خشن مخالفین ناراضی بودند. خواسته‌های اصلی مردم آزادی، عدالت اجتماعی، برابری زن و مرد و مقابله با ساواک و زندان و داغ و درفش پهلوی بود. آن انقلاب برای اسلام و اسلامیت نبود، آن انقلاب را ابتدا اسلامی نامیدند و سپس اسلامی‌اش کردند.

آذر پویا: در ایران امروز یک جنبش عظیم سرنگونی در جریان است که یادآور روزهای پر تلاطم سال‌های ۵۶-۵۷ است، شباهت‌ها و تفاوت‌های این روزها را با ۴۶ سال پیش چگونه می‌بینید؟ و نسل جوان امروز از این تجربیات چه درس‌هایی باید بگیرد؟

مینا احدی: انقلاب در ایران و جنبش زیروروکننده زن، زندگی، آزادی در حقیقت ادامه انقلاب علیه

دیکتاتوری پهلوی است. ما بعد از شکست آن انقلاب با هیولایی اسلامی کاپیتالیستی طرف شدیم که بسیار وحشتناک بود ولی نبرد ما هم گسترده‌تر شد و هم عمیق‌تر. امروز در ایران انقلابی در جریان است علیه هر نوع و شکلی از دیکتاتوری علیه دخالت مذهب و اسلام در زندگی مردم برای آزادی و برابری و رفاه و شادی، انقلابی علیه ارتجاع و برای مذهب‌زدایی، همه اینها شکوهمند و تاریخ‌سازند. نسل جوان انقلابی ایران الان پرچم این خواست‌ها را در دست دارد و بسیار قهرمانانه می‌جنگد.

آذر پویا: روز ۲۲ بهمن ۵۷ را حتماً به‌خاطر دارید. می‌شود یکی دو خاطره از آن روزهای پر تب‌وتاب را برایمان بازگو کنید؟

مینا احدی: روز ۲۲ بهمن ۵۷ را فراموش نشدنی می‌دانم. خیابان‌ها پر از مردم بود، همه احساس می‌کردند که در لحظه‌ای تاریخی حضور دارند. برای من دیدن سقوط یک حکومت با یک انقلاب چندماهه یک اتفاق هیجان‌انگیز بود. اما در همان روزها شنیدن نام خمینی از بی‌بی‌سی و دیدن لحظات یک انقلاب که تصمیمات اصلی در آن به تدریج در دست‌های یک ملای مرتجع و کپک‌زده و اطرافیان مرتجع او قرار داده شد، یک نگرانی بزرگ من بود. دستم بجایی بند نبود، ما در یک گردباد بزرگ افتاده بودیم و به جرئت باید بگویم مهم‌ترین نقش را در زدن رنگ اسلامی به حرکات مردم، در نبود رسانه‌های مردمی و مدیای اجتماعی، رسانه بی‌بی‌سی بازی کرد. همان روز سقوط دیکتاتوری پهلوی هم یک نگرانی در مورد آینده آن انقلاب داشتم که با احساس پیروزی

عجین می شد.

یک خاطره هیجان‌انگیز آن روز در تبریز حمله مردم به پادگان‌ها و تسخیر رادیو و تلویزیون بود. وقتی اعلام شد که این مرکز در دست انقلابیون است، مردم از شادی به خیابان‌ها ریختند و فریاد می‌زدند: ”رادیو دست مردمه!“ آن لحظه، حس پیروزی واقعی را می‌شد در چهره همه دید.

واقعیت وحشت حکومت اسلامی و فکاهی شکایت

سیامک بهاری

ترامپ: حکومت ایران به شدت نگران، وحشت زده و به دنبال یک توافق جدید است.

خامنه‌ای فهمیده بر سر میز مذاکره با کاخ سفید آمریکا جز چماق چیزی گذاشته نشده و باید بهای سنگین ماجراجویی هسته‌ای و موشکی و شکست عمق استراتژیک را بپردازد. هیچ برگ برنده‌ای برای چانه‌زنی و باج‌خواهی باقی نمانده است. در تقلا برای روزنه‌ای که بشود با اتلاف وقت، فرصتی برای عقب‌نشینی "قهرمانانه" یافت، دست به دامان شکایت به شورای امنیت سازمان ملل شده است.

کاظم غریب‌آبادی معاون حقوقی وزارت امور خارجه و از امنیتی‌های دانه‌درشت ذوب شده در ولایت، شکایت‌نامه‌ای علیه دونالد ترامپ، تحت این عنوان: استفاده از زبان تهدید و ارجاع به این موضوع که ترامپ می‌گوید «یا حمله نظامی یا یک تکه کاغذ!» به شورای امنیت سازمان ملل تسلیم کرد.

بی‌تردید فقط جمهوری اسلامی می‌تواند چنین استهزاآمیز، صحنه‌کمدی تراژیک دیپلماتیکی خلق کند. خود را به «ننه‌من‌غریبم» بزند. با مظلوم‌نمایی دست‌به‌دامن شورای امنیت سازمان ملل بشود.

مدعی عمق استراتژیک، عریده‌کش و گنده‌لات منطقه که بیل‌بورد روزشمار محو دشمن در

خیابان‌های تهران برپا کرده بود و با خاک یکسان کردن حیفا و تل‌آویو را فریاد می‌کشید، حتی تا حسینیه کردن کاخ سفید هم پیش رفته بود، اینک چنین به دست‌وپا افتاده است که به داد برسید، تهدید به بمباران شده‌ایم.

خامنه‌ای راست می‌گفت: «آینده نشان خواهد داد که کی ضعیف شده!». این هزیمت ذلت‌بار، واقعیت پوشالی هسته سخت قدرت در کشمکشی است که روزنه‌ای برای فرار نمی‌یابد!

حقیقت وحشت و سراسیمگی واقعی حکومت اما نه فقط در مقابله با آمریکا و چانه‌زنی که از بیم عمق خشم و نفرت و انزجار مردم علیه حکومت است! صحنه واقعی نبرد و پایان کار،

اینجاست!

در گرداب ابربحران‌های ساختاری عظیم، سران سه قوه کشور به "بحران سیب‌زمینی" ورود کرده‌اند!

ادارات و بانک‌ها، کلیه دانشگاه‌ها و مدارس در بیش از ۲۰ استان امروز چهارشنبه ۲۴ بهمن‌ماه تعطیل اعلام شده‌اند! کل کشور تعطیل است. تهران و شهرهای بسیاری در خاموشی فرورفته‌اند. نیروگاه‌ها از حرکت بازمانده‌اند! ابر بحران هشتصد برابری قیمت دارو نایاب شدن داروهای خاص، تا گرانی سرسام‌آور، فقر و فلاکت بی‌انتهای زیر سایه سنگین دلار ۹۴ هزارتومانی، کل جامعه را بلعیده است.

در التهاب و اعتراض، خیابان بار دیگر صحنه

سرنوشت‌ساز پایان‌دادن به هیولای حکومت
اسلامی خواهد شد.

۲۲ بهمن، جشن سقوط شعارهای پوشالی

و تداوم سرکوب

ایران‌دخت جویباری

۲۲ بهمن، به‌عنوان نمادی از تغییرات اساسی در تاریخ معاصر ایران شناخته می‌شود. اما امروز، در سایه سیاست‌های سرکوبگرانه جمهوری اسلامی، این روز به محملی برای یادآوری تناقضات عمیق در رژیم حاکم تبدیل شده است. در حالی که ۲۲ بهمن ۵۷ جمهوری اسلامی با شعارهای فریبنده آزادی، استقلال شکل گرفت، اما ۴۶ سال سرکوب و جنایت مستمر، ۴۶ سال شکنجه و زندان و اعدام، نه تنها این وعده‌های پوچ را نقض کرده، بلکه نشان‌دهنده بحران مشروعیت عمیقی است که

جمهوری اسلامی در آن غرق شده است.

از زمان روی کارآمدن جمهوری اسلامی، اعدام به ابزاری برای سرکوب مخالفان تبدیل شد. در دهه ۶۰، هزاران زندانی سیاسی به اعدام محکوم شدند و این روند در دهه‌های بعدی نیز ادامه پیدا کرد. از سال ۱۳۹۲ تا ۱۴۰۱، بیش از ۴۸۰۰ نفر اعدام شده‌اند و در سال ۱۴۰۳، جمهوری اسلامی بیش از ۱۰۰۰ نفر را اعدام کرده است. اعدام معترضان سیاسی، فعالان حقوق بشر، اقلیت‌ها و حتی زنان و کودکان، نمونه‌های بارز سیاست‌های سرکوبگرانه‌ای است که حکومت برای حفظ قدرت خود به کار می‌برد. این اعدام‌ها گواهی بر تداوم حاکمیت خشونت‌آمیزی است که هیچگونه اصلاح و تغییری را بر نمیتابد.

در همین راستا، کارزار «سه‌شنبه‌های نه به اعدام» به‌عنوان نمادی از مقاومت و اعتراض به این سیاست‌های خونین، نقش خود را به‌خوبی ایفا کرده است. این جنبش نه‌تنها در داخل ایران، بلکه در سطح بین‌المللی نیز از حمایت‌های گسترده‌ای برخوردار است. هر چند جمهوری اسلامی همچنان به اعدام ادامه می‌دهد اما این کارزار نیز هر روز گسترش بیشتری پیدا می‌کند.

۲۲ بهمن امسال نیز مانند سالیان قبل نمایانگر ناتوانی جمهوری اسلامی در جلب حمایت مردم بود. این روز، که حکومت تلاش می‌کند آن را نمادی از مشروعیت خود جلوه دهد، بیش از هر چیز

شکاف عمیق میان مردم و حاکمان را آشکار کرد. کاهش چشمگیر مشارکت در مراسم حکومتی، اعتراضات مردمی، و تداوم کارزارهای مختلف از جمله «سه‌شنبه‌های نه به اعدام» همگی بیانگر این واقعیت هستند که مردم ایران نه تنها از وعده‌های شکست‌خورده رژیم سالهاست عبور کرده‌اند، بلکه عزم خود را برای تغییر آینده کشورشان جزم کرده‌اند.

ژورنال، نشریه روزانه آنلاین، ساعت ۴ بعد از ظهر به وقت اروپای مرکزی (۶ و نیم به وقت ایران) منتشر می شود. ژورنال جمعه ها منتشر نمی شود،

سایت ژورنال:

<http://journalfarsi.com>

ایمیل: journalfarsi@gmail.com

اینستاگرام:

www.instagram.com

تلگرام: <https://t.me/journalfarsi>

ایکس:

https://twitter.com/Journal_Farsi

واتساپ:

۰۰۴۴۷۷۸۸۹۸۸۶۴۳

ژورنال